

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1Tos/125/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5821010189
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5821010189.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Adriany Gallovej, na neverejnom zasadnutí konanom 7. decembra 2021 prejednal sťažnosť podanú obžalovaným S. H., nar. X.X.XXXX, proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo, č.k. 6T/52/2021-380 z 10.11.2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť obžalovaného S. H. z a m i e t a ,
pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Námestovo uznesením, č.k. 6T/52/2021-380 z 10.11.2021 podľa § 79 ods. 3 Tr. por. žiadosť obžalovaného S. H. o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. žiadosť obžalovaného S. H. o nahradenie väzby písomným sľubom zamietol. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. žiadosť obžalovaného S. H. o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietol. Podľa § 81 ods. 1 Tr. por. žiadosť obžalovaného S. H. o nahradenie väzby peňažnou zárukou zamietol.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 10.11.2021 vyplýva, že po vyhlásení uznesenia, jeho odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku obžalovaný uviedol, že podáva sťažnosť voči všetkým výrokom uznesenia a prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva podať sťažnosť.

Dňa 1.12.2021 okresnému súdu bolo elektronicky doručené odôvodnenie sťažnosti obžalovaného S. H. prostredníctvom obhajcu JUDr. Ladislava Jančího, ktorý uviedol nasledovné sťažnostné argumenty: „Predovšetkým obvinený považuje za potrebné uviesť, že podľa jeho mienky napadnuté uznesenie nevyhovuje požiadavkám procesnej udržateľnosti, pretože toto vyznieva ako celok nepreskúmateľne a nie je z neho možné dôvodiť akými úvahami sa konajúci súd spravoval pri prijatí záveru o existencii dôvodov väzby, osobitne ako sa vysporiadal s argumentami obhajoby uvedenými v žiadosti o prepustenie z väzby. Súd svoje rozhodnutie prakticky žiadnym spôsobom nezdôvodnil, resp. odkazuje na doslova povrchné právne argumenty nereagujúce na podstatu obhajobných tvrdení obvineného a rozhodol arbitrárne a v rozpore so závermi vyslovenými Ústavným súdom SR v jeho rozhodnutí III. ÚS 296/2016, podľa ktorého (obdobne napr. III. ÚS 374/09).

Súd napriek predchádzajúcim upozorneniam krajského súdu opätovne z formálneho hľadiska o ponuke alternatív väzby de iure nerozhodol, pretože ponuky na prijatie peňažnej záruky, dohľadu či písomného sľubu zamietol, čo je procesne neudržateľný spôsob rozhodovania o nej. O týchto ponukách na nahradenie väzby sa rozhoduje len tak, že sa prijímajú alebo neprijímajú. V tomto smere o týchto ponukách nebolo de iure doteraz rozhodnuté, čo znamená, že v konaní o nich sa už dnes vyskytujú prieťahy v konaní o rozhodovaní o väzbe, ktoré sami osebe rušia dôvody väzby.

Súd opätovne takmer žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nie je možné väzbu v danom prípade nahradiť niektorým z alternatívnych a obhajobou navrhovaných opatrení - peňažnou zárukou, dohľadom či písomným sľubom, resp. uložením zákazov a obmedzení prípadne aj aplikovaním

technickým prostriedkov na sledovanie pohybu a pobytu obvineného. V tomto smere sa úvahy súdu zhmotnili do jedného odstavca na strane 10 uznesenia z 10.11.2021, ale jednotlivito sa s ponúkanými náhradami väzby ani len nezaoberal. Doslova paušálne s poukazom na právnu kvalifikáciu vyšetrované skutku odmietol akúkoľvek náhradu väzby.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o ponúkaných alternatívach väzby, je zjavné, že súd ani len neprejavil ochotu získať pred rozhodnutím o nich primeranú skutkovú základňu, a v tomto smere sa javí ako nesprávny procesný postup súdu, ktorý napriek riadne označenému návrhu na výsluch osoby ponúkajúcej peňažnú záruku, dokonca jej zabezpečenie obhajobou pre dané konanie (sestra obvineného stála pred pojednávacou miestnosťou o čom bol sudca pre prípravné konanie obhajobou upovedomený) túto osobu ani len nevypočul. Bez toho, aby sa tak stalo, nemohol skúmať možnosť jej prijatia.

Pokiaľ súd poukazuje na povahu trestného činu, ako argument v prospech zotrvania obvineného vo väzba a osobitne na to, že obvineného bol už za drogovú trestnú činnosť odsúdený, koná arbitrárne. Predovšetkým je treba poukázať na to, že Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 33/2021-80 - Druh, charakter, rozsah, či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť dôvodom preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., pokiaľ nie je naplnená dispozícia tejto právnej normy.

V danom prípade súd opakovane poukazuje na predchádzajúce odsúdenie obvineného Rozsudkom OS Námestovo sp. zn. 6T/8/2014 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Žilina 2To/76/2014 z 22.10.2014, ale opomenul priznať, že toto odsúdenie je už obsiahnuté v povahe obvinenia a je ním vyjadrovaný znak § 172 ods. 2 písm. a) TZ kladený obžalobou obvinenému za vinu. Skutočnosť tvoriaca znak skutkovej podstaty trestného činu nemôže byť súčasne jediným dôvodom väzby, nakoľko by to znamenalo súčasné duplicitné vyvodzovania právnych následkov z jednej právnej skutočnosti 2x na ťarchu obvineného.

Rozhodovanie o alternatívach väzby, osobitne o ponuke peňažnej záruky bolo viacmenej formálne, a nebolo vedené zákonom predpísaným spôsobom, čo následne vyústilo do vydania neprávneho rozhodnutia o tejto ponuke. Z týchto dôvodov obhajoba na návrhu na výsluch osoby ponúkajúcej zloženie peňažnej záruky za obvineného pred sťažnostným súdom trvá a je pripravená čo i len na telefonickú výzvu súdu zabezpečiť, aby sa táto osoba dostavila pred sťažnostný súd, aby mohla byť vypočutá a prípadne zložiť ňou ponúkanú alebo súdom určenú peňažnú záruku. O zjavnej formálnosti rozhodnutia o ponuke peňažnej záruky sudcom pre prípravné konanie svedčí aj to, že ani len k jej výške sa konajúci súd nevyjadril.

Súd teda o ponuke alternatív väzby de iure nerozhodol, pretože ponuky na prijatie peňažnej záruky, dohľadu či písomného sľubu zamietol, čo je procesné neudržateľný spôsob rozhodovania o nej. O týchto ponukách na nahradenie väzby sa rozhoduje len tak, že sa prijímajú alebo neprijímajú. V tomto smere o týchto ponukách nebolo de iure doteraz rozhodnuté, čo znamená, že v konaní o nich sa už dnes vyskytujú prietahy v konaní o rozhodovaní o väzbe, ktoré sami osebe rušia dôvody väzby. V tomto smere obhajoba poukazuje na nezohľadnenie požiadaviek v namietanom rozhodnutí a postupe okresného sudcu vyslovených v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 38/01 z 11. októbra 2001, v rámci ktorého boli sformulované aj nasledujúce zásady uplatňovanie ktorých si žiada proces rozhodovania o väzbe:

d) väzba nemá byť nariadená, pokiaľ by pozbavenie osobnej slobody bolo neprimerané povahou stíhaného trestného činu a trestu, ktorý zaň možno uložiť (zásada 7),

j) vždy, keď môže byť väzba nariadená (v súlade s požadovanými zásadami), súdny orgán má zvážiť, či výkon väzby môže byť nahradený uložením alternatívnych opatrení (zásada 9),

g) pri skúmaní, či väzba môže byť nahradená, súdny orgán má vziať do úvahy všetky dostupné alternatívne opatrenia, ktoré môžu zahŕňať nasledovné: - sľub trestne stíhanej osoby, že sa dostaví podľa potreby pred súdny orgán a nebude mariť výkon spravodlivosti, - poskytnutie peňažnej alebo inej záruky trestne stíhanou osobou so zreteľom na jej pomery, - poskytnutie ručenia a iné (zásada 15).

Obhajoba zastáva názor, že uvedené závery vyplývajúce z rozhodovacej praxe ústavného súdu neboli v danej veci ani len čiastočne rešpektované. Za daného stavu je trvanie väzby úplne nadbytočným a do základných práv obvineného neprimerane zasahujúcim opatrením, ktoré nie je pre ochranu verejného záujmu nevyhnutné. Väzba tak v danom prípade odporuje aj zásade primeranosti. Pokiaľ súd poukazuje že v danej veci nie sú prítomné výnimočné okolnosti prípadu, mylí sa. Výnimočnosť prípadu spočíva už v tom, že obvinený je stíhaný za údajnú a doteraz procesne ničím nepreukázanú držbu cca 10,707 gramu marihuany, teda ľahkej drogy, ktorej hodnota nedosahuje ani 210 eur. Ide o látku, ktorej držanie je vo viacerých vyspelých štátoch beztrestné, voľný predaj je nezakázaný a v rámci Európskej únie iba na území SR je držanie, takéhoto množstva drog trestané abnormálne prísnyimi a úplne neľudskými trestami v rozpätí 10-15 rokov. Už nielen odborná ale aj laická verejnosť poukazuje na obľudnosť našej právnej úpravy, a doslova nenormálnosť dôsledkov ktoré táto prívádza obvineným a ich rodinám, hoci ide

o skutky ktorých následky na spoločnosť nie sú žiadne. V súčasnosti už navyše prebiehajú zákonodarné iniciatívy smerujúce k odstráneniu uvedenej nespravodlivosti a zmene doterajšej krutej právnej úpravy. Za daného stavu keď hovoríme nie o dilerstve drogy, ale len o jej držbe pre vlastnú potrebu, sú závery súdu o zásadnej hrozbe pre spoločnosť zo strany osoby obvineného ničím nepodložené.

Navyše nie je možné nepoukázať to, že ustanovenie § 172 ods. 2 TZ je úplne nefudské a vedie k nespravodlivým a doslova krutým trestom, ktoré nie sú pre ochranu spoločnosti nevyhnutné a ani potrebné. Dané ustanovenie nezodpovedá záväzkom ktoré na seba prevzala Slovenská republika v zmysle rámcového rozhodnutia Rady Európskej Únie 2004/757/SVV z 25. októbra 2004 v znení Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/2103 z 15. novembra 2017 a Charty základných práv Európskej únie. V zmysle čl. 4 daného rozhodnutia:

Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, ktorými zabezpečí, aby sa za trestné činy vymedzené v článkoch 2 a 3 ukladali účinné, primerané a odradzujúce tresty. Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, ktorými zabezpečí, aby sa za trestné činy vymedzené v článku 2 ukladali tresty s hornou hranicou najmenej 1 až 3 roky odňatia slobody.

Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, ktorými zabezpečí, aby sa za trestné činy vymedzené v článku 2 ods. 1 písm. a), b) a c) ukladali tresty s hornou hranicou najmenej 5 až 10 rokov odňatia slobody v každom z týchto prípadov: a) skutok sa týka veľkého množstva drog; b) skutok sa týka drog, ktoré najväčšie poškodzujú zdravie alebo viedli k závažnému poškodeniu zdravia viacerých osôb.

Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, ktorými zabezpečí, aby sa za trestné činy vymedzené v odseku 2 ukladali tresty s hornou hranicou najmenej 10 rokov odňatia slobody, ak bol trestný čin spáchaný v rámci zločineckej organizácie, ako je definovaná v jednotnej akcii 98/733/SVV z 21. decembra 1998, ktorou sa stanovuje, že účasť v zločineckej organizácii je v členských štátoch Európskej únie trestným činom.

Článok 49 Charty základných práv Európskej únie: 3. Prísnosť trestov nesmie byť neprimeraná trestnému činu.

V zmysle predmetného je tak možné ustáliť, že povinnosťou Slovenskej republiky je prísnejšie postihovať to konanie, resp. predaj drog, ak sa skutok týka veľkého množstva drog alebo ak skutok sa týka drog, ktoré najväčšie poškodzujú zdravie alebo viedli k závažnému poškodeniu zdravia viacerých osôb, čo ale nie je daný prípad.

Z uvedeného je viac než zjavné, že právna úprava § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odporuje vyššie uvedeným normám Európskej únie, a je zjavne neústavná, čo je ďalšia z výnimočných okolností prípadu, ktoré je na mieste zohľadňovať už pri konaní o žiadosti o prepustenie z väzby, a svedčí v prospech prepustenia z väzby. Súčasne si obhajoba z vyššie uvedených dôvodov dovoľuje podať podnet, aby buď Okresný súd Námestovo alebo Krajský súd Žilina podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) podali Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o súlade § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, čl. 50 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy SR č. 460/1992 Zb.

Navyše súd zjavne opomenul reagovať na to, že iné súdy v rámci SR sa stavajú k podobnej problematike z pohľadu nahradenie väzby úplne inak, potvrdením čoho je trestná vec obv. O. G., ktorý je stíhaný za rovnaký trestný čin ako obv. H. avšak za dilerstvo drog 11 osobám, a Okresný súd Nitra nemal problém po 4 mesiacoch trvania väzby túto nahradiť náramkom, dohľadom a peňažnou zárukou (uvedená trestná vec bola medializovaná v periodiku Plus 7 dní, číslo 33, 19. augusta 2021). Súčasťou právneho poriadku je princíp právnej istoty a teda v obchodných veciach má byť konané a rozhodované rovnako, preto nie je možné rozhodnutie o väzbe v obdobnej právnej veci opomínať. Na uvedenú právnu vec bol súd upozornený a nijako sa s tým nevysporiadal.

Pokiaľ ide o probačný dohľad, je možné v jeho rámci podrobovať obvineného kontrole užívania drog, dokonca mu uložiť povinnosť zdržiavať sa len v mieste bydliska, čím by bola akákoľvek aj hypotetická obava z pokračovania v trestnom konaní z jeho strany eliminovaná.

Tiež je nutné poukázať na to, že súd nezohľadnil, že vyšetrovanie v danej veci je vedené liknavo a spôsobom odporujúcim zásade urýchleného konania vo väzobných veciach. Súd sa síce vyslovil, že úkony sú vykonávané plynulo a tvrdenia obhajoby označil za nezodpovedajúce pravde, ale sám ani len neuviedol dátum vykonania úkonov, ktoré by preukazovali plynulosť vyšetrovania. Ak by to urobil zistil by, že takmer všetky úkony boli vykonané ešte počas zadržania obvineného a to pred výsluchom jeho osoby v konaní o návrhu na vzatie do väzby, následne bol uskutočnený len jeden jediný úkon, a to výsluch svedka S. O.. Žiadny iný výsluch za celú dobu trvania väzby 7 mesiacov v danej veci vykonaný nebol a súd toto tvrdenie ktoré vylučuje ďalšie trvanie väzby ani len nepoprel a reálne nepoukázal na žiadny úkon vyšetrovania, ktorý by toto tvrdenie bol spôsobilý vyvrátiť. Následne

nebol vo veci vykonaný s obvineným len úkon, ktorý mal byť preštudovaním spisu dňa 25.6.2021, ale takýto úkon sa z nižšie uvedených dôvodov neuskutočnil. Od 25.6.2021 sa vo veci neuskutočnil až do 10.11.2021 žiadny úkon, teda po dobu viac ako 4,5 mesiaca, čo dokazuje prieťahy v konaní ktoré samé osebe musia viesť k zániku dôvodov väzby.

Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 200/2019 z 12. septembra 2019 platí:

V prípade dlhšie trvajúcej väzby musia byť pre jej ďalšie trvanie splnené štyri podmienky. Musí existovať po formálnej stránke uznesenie o vznesení obvinenia. Po materiálnej stránke sa vyžaduje existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie, s tým, že tento skutok musí napĺňať znaky niektorého trestného činu. Ďalej musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1, resp. 3 Trestného poriadku. Napokon musí byť splnená podmienka, aby orgány činné v trestnom konaní, resp. súd vo veci samej postupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Kým konečné hodnotenie výsledkov dokazovania v otázke viny či neviny obžalovaného má miesto až v rozsudku, zatiaľ vzhľadom na ustanovenie § 79 ods. 2 Trestného poriadku je povinnosťou súdu počas celého priebehu trestného konania po podaní obžaloby skúmať, či dôvody väzby obžalovaného trvajú. Táto povinnosť zahŕňa v sebe aj neustále skúmanie existencie potrebnej miery podozrenia zo spáchania trestného činu uvedeného v obžalobe ako jednej z nevyhnutných podmienok ďalšieho trvania väzby obžalovaného.

Európsky súd pre ľudské práva v minulosti niekoľkokrát zaujal stanovisko, že v zmysle čl. 5 ods. 3 a 4 Európskeho dohovoru o ľudských právach samotná existencia a trvanie podozrenia a ani závažnosť obvinenia po určitom čase nestačí na odôvodnenie ďalšieho trvania väzby, resp. udržateľnosť naplnenia jej dôvodov (napr. rozsudok vo veci Lettelier proti Francúzsku). Uvedená premisa je odrazom zostrovacej zásady dokazovania, podľa ktorej by sa pre účely ďalšieho trvania väzby mal stupeň podozrenia zvyšovať posilňovaním dôkaznej situácie. Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („substantive requirement“) znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a s poukazom na právne kritériá rozhodnúť, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4.12.1979). Táto povinnosť zahŕňa aj preskúmanie odôvodnenosti podozrenia zo spáchania trestného činu, na základe ktorého došlo k zadržaniu, a preskúmanie, či zadržanie a následná väzba sledujú legitímny účel (napr. rozsudok vo veci Ilijkov v. Bulharsko z 26.7.2001). V danej veci sa po vykonanom hlavnom pojednávaní podozrenie úplne rozplynulo, pretože v plnej nahote sa preukázalo nezákonnosť postupu policajtov. Čo samé osebe malo viesť súd k povinnosti zbavenia obvineného väzby.

Obhajoba zastáva názor, že danými kritériami sa súd neriadil a ani len nevysvetlil, prečo by mala väzba pokračovať za daného stavu prieťahov vo vyšetrovaní a zásahov do práva na obhajobu a absencie vykonania nejakého nového dôkazu na podporu obvinenia pri súčasnom spochybnení zákonnosti doteraz získaných dôkazov. Za daného stavu je pokračovanie väzby nadbytočným a do základných práv obvinených neprimerane zasahujúcim opatrením, ktoré nie je pre ochranu verejného záujmu nevyhnutné. Pokračovanie väzby tak v danom prípade odporuje zásade primeranosti.

Potrebe prepustenia obvineného z väzby nasvedčujú aj nasledujúce skutočnosti preukazujúce zásadné zásahy do práva na obhajobu, na ktoré okresný súd opäť nereagoval komplexne a ani úplne v namietanom rozhodnutí, hoci sú zásadné aj z pohľadu trvania väzby (súd si akoby vybral jeden nepodstatný moment, na ktorý reagoval, ale na podstatu danej námietky nedal žiadnu odpoveď):

1. Obhajoba zastáva názor, že podaná obžaloba formálno-právne nie je obžalobou, nakoľko neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 235 písm. c) a d) TP. Z obžaloby nie je zrejmé, ako sa táto vysporadúva s prednesenou obhajobou a nie je z nej zrejmý postoj prokurátora k obhajobe. Prokuratúra pričom poznala obhajobu obvineného nielen z jej vyjadrení v rámci predbežného pojednania veci, z konania o prepustení z väzby ale aj z konania o podnete obvineného na postup podľa § 363 Trestného poriadku. K žiadnej výhrade

obhajoby prokuratúra nezaujala v podaní označenom a obžaloba stanovisko. Obžaloba je pritom prísne formalizovaný právny úkon, ktorý v prípade že nespĺňa predpísané náležitosti nie je obžalobou. V danej veci de iure obžaloba obsahujúca predpísané obsahové náležitosti zatiaľ podaná nebola a súd ani len nemá kvalifikovaný podklad na to, aby sa vecou mohol zaoberať a konať o riadne podanej žalobe.

2. V rámci prípravného konania sa vyskytli závažné procesné chyby, ktoré možno jednoznačne hodnotiť ako také, ktoré zasahujú do práva na obhajobu. V tomto smere obhajoba poukazuje na nasledujúce skutočnosti v ktorých sa vidí porušenie ustanovení zabezpečujúcich právo na obhajobu:

v danej veci bol od začiatku konania činný vyšetrovateľ OR PZ Dolný Kubín, ktorý nebol príslušný na konanie o danej trestnej veci. V tomto smere poukazuje na to, že po úvodných úkonoch bol vo veci činný

vyšetrovateľ KR PZ Žilina, to znamená podmienky vecnej príslušnosti na konanie neboli naplnené a tie úkony trestného konania, ktoré v danej veci vykonával nepríslušný vyšetrovateľ OR PZ Dolný Kubín, sú nezákonné. Súd poukazom na Nariadenie MV SR č. 175/2010 len potvrdil dôvodnosť námietky obhajoby, že vo veci mal od začiatku konať vyšetrovateľ KR PZ, a úkony realizované iným policajtom sú nezákonné.

Uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 TP vydal vecne nepríslušný vyšetrovateľ OR PZ Dolný Kubín, navyše toto uznesenie zo dňa 19.2.2021 bolo vydané pre iný skutok ako je predmetom obžaloby a dokonca bolo začaté pre iný trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. c, písm. d) TZ. Pre trestný čin a skutok opísaný v obžalobe nikdy nebolo začaté trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku. Tento procesný postup zásadne odporuje obsahu ustanovenia § 206 ods. 4 Trestného poriadku a ako činí celé trestné stíhanie vedené v danej veci nezákonné od počiatku. Ako je známe na neprávne nemôže stáť právo.

V tomto smere sa danou problematikou aktuálne zaoberal Generálny prokurátor SR v uznesení sp. zn. IV/3 Pz 22/21/1000-2, IV/3Pz 49/2021/1000-5 zo dňa 31.8.2021 (trestná vec obv. K.), ktorého závery sú na danú právnu vec úplne aplikovateľné a stavajú celé trestné stíhanie vedené v danej veci obv. H. do pozície úplnej nezákonnosti a policajnej svojvoľnosti.

c) Dňa 25.6.2021 sa malo v danej trestnej veci uskutočniť preštudovanie pri ukončení vyšetrovania v zmysle § 208 TP. Obvinenému nebolo umožnené preštudovať vyšetrovací spis, pretože vyšetrovateľ ako je zrejmé z č.1. 227 v tento deň nedisponoval originálom vyšetrovacieho spisu. Tento mu bol doručený ako sám priznáva až dňa 9.7.2021, a ešte aj po tomto dátume vyšetrovací spis doplnil. Po preštudovaní vyšetrovacieho spisu už nie je možné vyšetrovací spis dopĺňať a tento musí byť v origináli predložený obvinenému a obhajobe k preštudovania, ak sa spisu potom doplní musí byť úkon preštudovania spisu zopakovaný.

Navyše je potrebné poukázať na to, že § 208 TP hovorí o preštudovaní spisu, teda jeho originálu lebo vyšetrovací spis je len jeden, dané ustanovenie nehovorí po preštudovaní rovnopisu vyšetrovacieho spisu. Daný úkon možno procesne udržateľným spôsobom vykonať jedine s originálom riadne onačeného a zažurnalizovaného spisu, čo sa v danej trestnej veci neudialo a obvinenému bolo takto upreté právo poznať obsah vyšetrovacieho spisu. V tomto smere vyhl. č. 618/2005 Z. z. jednoznačne definuje vyšetrovací spis a jeho zloženie, a takýto dokument nemala obhajoba ani obvinený možnosť preštudovať po údajnom a predstieranom ukončení vyšetrovania.

Navyše obhajoba dňa 31.8.2021 nahliadla do súdneho spisu a zistila, že vyšetrovací spis, ktorý bol odovzdaný súdu s obžalobou, nie je ten, ktorý mala možnosť vidieť dňa 25.6.2021. V tomto smere poukazujeme nielen na doplnené časti spisu, ktoré priznáva sám vyšetrovateľ v liste 227, ale aj na to, že súčasťou vyšetrovacieho spisu sú aj listiny označené ako 31a a 31b, ktoré svojim označením ani len zodpovedajú obsahu spisu (z prehľadu spisu nevyplýva že by jeho súčasťou boli takto označené listiny). Nakoľko prítomnosť týchto listín v obsahu spisu nie je zachytená, je zjavné, že tieto listiny 31a a 31b boli do spisu doplnené ako asi zabudnuté až dodatočne po vyhotovení obsahu spisu, teda až po úkone z 25.6.2021. Obhajobe nie je známe, že by nejaké listiny v spise zo dňa 25.6.2021 boli označené pod písmenkami a, b, čo usvedčuje tvorcu spisu z jeho dopĺňania poza chrbát obvineného a obhajoby, spôsobom ktorý popiera právo obvineného poznať celý a originálny obsah spisu.

Navyše trváme na tom, že spis dňa 25.6.2021 nebol zažurnalizovaný spôsobom zaručujúcim jeho nemennosť, spis teda nebol zviazaný a je evidentné, že sa s ním manipulovalo a bol doplňovaný spôsobom, ktorý poprel právo obhajoby poznať jeho obsah dňa 25.6.2021.

To, že so spisom bolo manipulované a že jeho originál má inú podobu ako tie segmenty spisu, ktoré boli predložené obvinenému dňa 25.6.2021 dokazuje už obsah spisu, ktorý bol obhajobe poskytnutý dňa 25.6.2021, a ktorého forma a štruktúra nezodpovedá tomu, čo je dnes súčasťou vyšetrovacieho a súdneho spisu.

Právo poznať obsah spisu je základným právom obvineného, pretože mu dovoľuje poznať obsah dôkazov zhromaždených v jeho trestnej veci, a umožňuje mu prijímať rozhodnutia o spôsobe a vedené jeho ďalšej obhajobe. Bez znalosti spisu a umožnenie realizácie práva poznať jeho obsah po ukončení vyšetrovania sú možnosti obvineného takýmto spôsobom neprirodzene a protiprávne obmedzené a neumožňujú realizáciu jeho práva na obhajobu v celom rozsahu týchto práv.

Zásadnosť významu tohto úkonu nie je možné obchádzať tým, že sa obvinený neskôr oboznámi s niektorou časťou spisu, pretože obvinený má právo poznať celý obsah vyšetrovacieho už po ukončení vyšetrovania. Toto právo bolo obvinenému H. upreté spôsobom, ktorý nie je sanovateľný v konaní pred súdom.

Vyšetrotateľ, ktorý takýmto spôsobom poprie právo obhajoby, je navyše zjavne nie nezaujatým vyšetrotateľ, ale vyšetrotateľom predpojatým a ním realizované úkony trestného konania nie sú procesné použiteľné.

d) Okrem toho je potrebné uviesť, že základným segmentom práva na obhajobu a spôsob jeho realizácie sa premieta predovšetkým do navrhovania dôkazov zo strany obvineného. Toto právo bolo obvinenému úplne upreté. Napriek evidentným prietahom v konaní dňa 25.6.2021 obvinený navrhol vykonať dôkazy, od ktorých očakáva posilnenie svojej právnej pozície a preukázanie jeho neviny, pričom rozsah a obsah navrhovaných dôkazov je zaznamenaný v zázname z preštudovania vyšetrovacieho spisu.

Pokiaľ ide o takto podaný návrh o spôsobe jeho vybavenia nebol ani obvinený a ani obhajca vyzumený, hoci zákon jednoznačne predpisuje vyšetrotateľovi povinnosť o odmietnutí návrhov na doplnenie vyšetrovania rozhodnúť opatrením, o ktorom je povinný vyzumieť tak obhajcu ako aj obvineného, aby mohli na túto situáciu primerane procesne reagovať. Vyšetrotateľ je oprávnený takto navrhované dôkazy odmietnuť podľa § 208 ods. 1 posledná veta, ale v danom prípade podané návrhy neboli nikdy odmietnuté a obhajoba doteraz nevie, ako bolo s nimi naložené, nakoľko o tom nebola vyzumená.

Za daného stavu veci tak obhajobou navrhované dôkazy neboli vykonané, pričom vyšetrotateľ nemal právo ich nevykonať nakoľko žiadne z ustanovení Trestného poriadku mu nedovoľuje za danej situácie takto navrhované dôkazy nevykonať (tieto totiž neboli odmietnuté doteraz). Ak má platiť rovnosť strán v trestnom konaní, potom aj obvinený má mať právo, aby už v prípravnom konaní boli vykonané ním navrhované dôkazy, nakoľko súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo, aby spis bol súdu predložený s obžalobou aj s dôkazmi, ktorých vykonanie považuje za potrebné obhajoba nielen obžaloba. Dnes bol predložený spis, ktorý je výsledkom činnosti OČTK, pričom jeho súčasťou sú len dôkazy, ktoré určili tieto orgány. Ak má obvinený právo navrhovať dôkazy už v prípravnom konaní, potom je nepredstaviteľné, aby z jeho návrhov nebol vykonaný žiadny. Pýtam sa, ako za daného stavu bola zabezpečená rovnosť strán. Odpoveď je jednoznačná - žiadnym spôsobom, pretože OČTK nedali obvinenému príležitosť predložiť dôkaz na svoju obhajobu, nakoľko žiadny z ním navrhovaných dôkazov nevykonali. Tento stav je procesne neudržateľný a dokazuje, že prípravné konanie nerešpektovalo právo na obhajobu.

Tieto okolnosti samé osebe súčasne vylučujú možnosť pokračovať vo výkone väzobného stíhania obvineného. Okrem toho treba uviesť, aj výsledky hlavného pojednávania potvrdili, že súčasťou príloh predloženej obžaloby nielenže nie sú dôkazy preukazujúce spáchanie skutku kladeného za vinu obžalovanému, ale navyše zo spisu vyplýva zjavná nezákonnosť údajne korunných dôkazov, na základe ktorých bolo začaté trestné stíhanie v danej veci. Vecné dôkazy, ktoré majú preukazovať trestný čin, boli zabezpečené nezákonným postupom polície, a to jednak:

- a) realizáciou výzvy na vydanie veci v rozpore s obsahom § 89a ods. 3 Tr. por., nepríslušným orgánom a spôsobom nezodpovedajúcim zákonu,
- b) absenciou splnenia si poučovacej povinnosti zo strany osoby, ktorá úkon výzvy mala zrealizovať,
- c) vykonaním prehliadky motorového vozidla pod zásterkou kontroly povinnej výbavy vozidla,
- d) predstieraním vydania veci obvineným, k čomu nikdy nedošlo,
- e) vykonaním prehliadky motorového vozidla bez príkazu na jeho prehliadku v zmysle § 101 Tr. por. zo strany vyšetrotateľa.

Podstata danej trestnej veci spočíva v tom, že obvinený bol vzatý do väzby napriek tomu, že údajné korunné dôkazy o jeho vine - vecné dôkazy, boli získané nezákonným postupom a preto nemajú povahu dôkazov, čo už väzobný súd mal zohľadniť pri rozhodovaní o väzbe. V tomto smere argumentácie okresného súdu potvrdzuje, že tento ani len pochopil argumenty obhajoby a na ne ani len zákonne konzistentným spôsobom dlhodobo nereaguje, nevysporadúva sa s nimi a nevyvracia ich (pričom stavia na názore, že policajť je policajť a doslova môže akoby všetko bez ohľadu na jeho služobné zaradenie, čo je zásadný právny omyl), že príslušníci hliadkovej služby sú predsa príslušníkmi polície je doslova nepochopením delenia právomoci medzi jednotlivými zložkami PZ aj z pohľadu kompetencií v zmysle Trestného poriadku a tento argument by sme mohli prirovnať k argumentu, že aj advokát môže vydávať rozsudky, veď predsa aj advokát je rovnakým absolventom práva ako sudca. Tu si dovoľujeme opätovne poukázať na to, že principiálne nie každý policajť je oprávnený činiť výzvu na vydanie veci. Podľa § 89a ods. 3 Tr. por. účinného od 1.1.2021 platí, že: Vyzvať na vydanie veci je oprávnený predseda senátu a pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor alebo policajť.

Pojem policajť je bližšie identifikovaný v ustanovení § 10 ods. 4 Tr. por. takto:

Policajtom sa na účely tohto zákona rozumie

- a) vyšetrotateľ Policajného zboru,

- b) vyšetrovateľ Policajného zboru zaradený na Úrade inšpekčnej služby, ak ide o trestné činy príslušníkov ozbrojených bezpečnostných zborov a nejde o trestné činy uvedené v písmene c); to platí, aj ak ide o trestné činy colníkov a nejde o trestné činy uvedené v písmene c),
- c) vyšetrovateľ finančnej správy, ak ide o trestné činy spáchané v súvislosti s porušením colných predpisov alebo daňových predpisov v oblasti dane z pridanej hodnoty pri dovoze a spotrebných daní,
- d) poverený príslušník Policajného zboru,
- e) poverený príslušník vojenskej polície v konaní o trestných činoch príslušníkov ozbrojených síl,
- f) poverený príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže v konaní o trestných činoch osôb vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe,
- g) poverený pracovník finančnej správy, ak ide o trestné činy spáchané v súvislosti s porušením colných predpisov alebo daňových predpisov v oblasti dane z pridanej hodnoty pri dovoze a spotrebných daní,
- h) veliteľ námornej lode v konaní o trestných činoch spáchaných na tejto lodi.

Členovia dopravnej hliadky S. S. a S. O., ktorí kontrolovali motorové vozidlo obvineného dňa 19.2.2021 nemali postavenie policajta v zmysle § 10 ods. 4 Tr. por., a teda nemali právo na vykonávanie úkonu podľa § 89a ods. 3 Tr. por.

Je pravda, že rovnaké postavenie ako policajt môže mať aj iný príslušník PZ, ktorý nie je vyšetrovateľom ani povereným príslušníkom PZ, avšak len v rozsahu určenom všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý vydá Ministerstvo vnútra SR podľa § 10 ods. 9 Tr. por. V tomto smere je treba uviesť, že žiadny takýto vykonávací predpis nebol nikdy vydaný, navyše ak § 89a ods. 3 Tr. por. nadobudol účinnosť dňa 1.1.2021, potom rozhodujúce je aj to, že po 1.1.2021 nebol vydaný žiadny vykonávací predpis MV SR na jeho vykonanie. Tu okresný súd v svojom rozhodnutí o väzbe ani len nepoukázal z čoho vyvodil kompetenciu dopravných policajtov konať v danej veci, a zjavne ani nenašiel silu uviesť, ktoré ustanovenie právnych predpisov majú dovoľovať dopravnému policajtovi vyzývať na vydanie veci podľa § 89a Tr. por. Neuviedol to jednoducho preto, že takéto vymedzenie v žiadnom právnom predpise nie je uvedené, teda realizácia úkonu podľa § 89a ods. 3 Tr. por. je vyhradená jedine vyšetrovateľovi alebo poverenému príslušníkovi PZ, iný príslušník PZ právo na vykonanie takéhoto úkonu nemá (rovnako nemá právo na odňatie veci podľa § 90 Tr. por., ktoré tiež nie je v danej vykonávacej vyhláške uvedené, a ani právo na prehliadku nebytového priestoru podľa § 99 ods. 2 Tr. por.).

Ak teda určitý subjekt nemá kompetenciu urobiť nejaký úkon, a takýto úkon zrealizuje, výsledkom tohto je, že ide o úkon realizovaný vecne nekompetentným orgánom a postup tohto orgánu je protizákonný, preto nemôže viesť k zákonne získanému dôkazu, a to už z tohto dôvodu.

Ďalším z doslova nepravdivých tvrdení je, že obvinený policajtom dobrovoľne vydal vec - dvelobalové guľôčky. Toto tvrdenie je úplnou lžou, ktorú pred vyšetrovateľom a aj na hlavnom pojednávaní prezentovali S. S. a S. O., pričom má mať údajnú oporu v zápisnici o vydaní veci. Policajti S. S. a S. O. boli ako svedkovia vypočutí opakovane aj dňa 10.11.2021, pričom obaja zhodne potvrdili (aj keď až na naliehanie obhajoby a zdráhajúc sa odpoveď na jasnú a jednoduchú otázku, či im obvinený niečo odovzdal?), že obvinený im nikdy nič nevydal a ani neodovzdal!!! Obaja zhodne a účelovo v snahe zakryť svoju protiprávnu činnosť používali nič nehovoriaci termín „obvinený dobrovoľne vydal veci“, ale na priamu otázku aj na hlavnom pojednávaní obaja potvrdili, že obvinený nikdy nič neodovzdal ani jednému z nich. Vydanie veci je činnosť, ktorá musí mať znak opísané v § 89a ods. 1 Tr. por., kde sa výslovne udáva, že vydanie veci policajtovi znamená, že vec sa predloží dotknutou osobou policajtovi, prokurátorovi alebo súdu. Predloženie je zjavne fyzický výkon osoby, ktorá má mať vec pri sebe, spočívajúci v podaní veci a fyzickom odovzdaní tejto veci policajtovi. Ak k takejto činnosti a odovzdaniu veci nedôjde zo strany vyzývanej osoby, nejde o vydanie veci.

Pokiaľ uvedený policajt mali spísať o údajnom dobrovoľnom vydaní veci zápisnicu (konkrétne túto mala spísať S. O., keď sa vrátila do vozidla polície a asi po 10 minútach sa vrátila k autu obvineného) potom táto nedokazuje žiadne vydanie veci a ide o nezákonný dôkaz, ktorý neodráža priebeh údajne realizovaného úkonu vydania veci. V tomto smere je treba uviesť, že na rukou vypísanej zápisnici o vydaní veci, je dokonca prítomný dôkaz o tom, že konajúci policajti vedeli, že nie sú oprávnení nikoho vyzývať na vydanie veci. Na danej zápisnici S. O. totižto sama prečiarkla predtlačené označenie orgánu, ktorý mal tento úkon vykonávať - vyšetrovateľ, a dopísala tam policajt. Z danej zápisnice je tiež zrejmé, že S. S. bol len nezúčastnenou osobou, a podľa tejto zápisnice nebol tým, kto úkon výzvy na vydanie veci zrealizoval.

Navyše je zrejmé, že údajný úkon vydania veci - 2 alumíniových guľičiek sa mal uskutočniť o 21:35 hod. Následne bol k veci privolaný vyšetrovateľ, ktorý potom vykonal aj prehliadku motorového vozidla obvineného, akoby šlo o prehliadku miesta činu, a to bez príkazu na prehliadku nebytového priestoru. Čo je zásadné je tá okolnosť, že prehliadka motorového vozidla obvineného bola vykonaná v čase od 23:30

hod. do 23:55 hod. Z fotodokumentácie z tohto úkonu - foto č. 6, 7, 10, i keď nezákonne zrealizovaného, však vyplýva, že ešte o 23:30 hod. sa uvedené alumíniové guľôčky nachádzali v motorovom vozidle obvineného (hoci predtým už o 21:35 hod. mali byť vydané S. O., ktorá o tom spísala zápisnicu). To priamo usvedčuje prítomných policajtov, že obvinený im nikdy nič nevydal a reálne nikdy nebol na vydanie veci nikým vyzvaný.

Doslova „úžasne“ vyznieva aj zápisnica o prevzatí veci z 20.2.2020 (nie je to chyba v písaní tohto podania) podľa ktorej mala S. O. až o 5:30 hod. dňa 20.2.2020 (teda nie 2021) odovzdať vyšetrovateľovi uvedené údajne jej osobe dobrovoľne vydané veci z 19.2.2021 o 21:30 hod. V samotnej zápisnici o obhliadke motorového vozidla sa o dvoch alumíniových guľôčkách, ktoré sú fotograficky zadokumentované na fotkách z OMČ nič nepomína !!! a teda ani táto zápisnica nekorešponduje s fotodokumentáciou z toho úkonu trestného konania.

Uvedené časové údajné sú zjavne zmätočné tak ako celý postup daných policajtov, čo tiež svedčí o nezákonnosti týchto úkonov ako celku. V tomto smere je potrebné poukázať aj na to, že zo zápisnice z vydání veci vôbec nie je zrejmé, kde presne sa daný úkon vykonal, teda nie je označené presné miesto údajného vydania veci, pričom už samotné neuvedenie tejto základnej náležitosti v zmysle rozhodnutia NS SR č. 6Tdo 19/2008, resp. aj rozsudku KS Bratislava č. 3To/50/2017m, spôsobuje nezákonnosť tohto úkonu a potom aj nezákonnosť z neho odvodených dôkazov ako plodov otráveného stromu. Samotný úkon vydania veci nie je zo zápisnice zrejmý, nie je zistiteľný priebeh tohto úkonu, a ani miesto odkiaľ mal obvinený a kde presne vydať veci, z tohto úkonu nie je ani len zrealizovaná fotodokumentácia. Na zápisnici je síce podpis obvineného, ale ním potvrdil len to, že mu bola zápisnica vydaná nič iné.

V tomto smere vyznieva úplne prekvapivo priznanie oboch policajtov na hlavnom pojednávaní, že oni obvineného pred prehliadkou povinnej výbavy vozidla nijako nepoučovali, kontrola povinnej výbavy bola vykonávaná tak, že po celý čas boli policajti vedľa obvineného a vizuálne kontrolovali vnútorný priestor vozidla a tento dokonca baterkami osvedčovali, pričom výzva na vydanie veci mala spočívať v tom, že: a) podľa svedka S. S. sa mal tento obvineného spýtať či je to marihuana, čo potvrdil, vtedy ho mal vyzvať na vydanie veci tak, že bol požiadany či môžem manipulovať s danou vecou, na čo výrazným prikývnutím hlavy prikývol že áno, (strana č. 7 zápisnice z HPN z 10.11.2021), svedok sa nepamätal, či obvinený po výzve niečo zobral do rúk, ale je možné že mu dovolil s vecou manipulovať, pričom tento svedok priznal že tieto veci presunul z priestoru vo dverách na sedadlo, sám si ale nepamätal ako presne obvineného poučil, vždy údajne má pri sebe písomné poučenie, a na citáciu poučení nie je stroj (strana č. 8 zápisnice z HP)

b) podľa sv. S. O. S. sa obvineného pýtal, či presunie tie guľôčky na sedadlo, obvinený mu povedal, že to nie je jeho, obvinený povedal kolegovi, že ich môže presunúť, (strana 10 zápisnice z HP), následne uviedla, že platí, čo povedala v prípravnom konaní, teda, že až po spísaní zápisnice prečítala obvinenému poučenie.

Z uvedeného je zrejmé, že policajti prítomní na mieste vydávajú za vydanie veci to, že obvinený neprejavil nesúhlas s tým, aby jeden z policajtov manipuloval z videným dôkazom v aute. Policajt, ktorý tento dôkaz vzal do rúk, teda rukou vošiel do vnútorných priestorov motorového vozidla a bez príkazu a bez obavy z omeškania týmto dôkazom neoprávnene manipuloval tak, že ho presunul na sedadlo spolujazdca a následne tento policajt len ako nezúčastnená osoba pri vydání veci podpísal zápisnicu o vydání veci. Podľa zápisnice, ale vydanie veci realizovala S. O., ona zápisnicu písala, ona mala realizovať výzvu na vydanie veci a dať obvinenému poučenia, ale ako je zrejmé z jej výpovede z prípravného konania na ktorú sa na hlavnom pojednávaní odvolala pri čítaní rozporov s jej poslednou výpoveďou obvineného mala o jeho právach poučiť až po tomto zjavne zinscenovanom vydání veci.

Tiež je zrejmé, že policajti porušili povinnosti vyplývajúce z § 8 ods. 2 zákona o policajnom zbore, pretože obvineného pri začatí ani počas celého priebehu kontroly povinnej výbavy, čo bola skrytá prehliadka motorového vozidla, pretože ju robili už s vedomím podozrenia z trestného činu nepoučili o jeho právach, a ani o práve zákazu sebaobviňovania. Uvedená kontrola povinnej výbavy bola len zámienkou prehliadky motorového vozidla, pri ktorej policajti dokonca osvecovali vnútro vozidla obvineného svojimi baterkami. Ani následne nebolo obvinenému dané zákonné poučenie, toto malo byť vykonané až pri podpisovaní zápisnice o vydání veci, keď už O. zápisnicu spísala v policajnom aute a doniesla ju na podpis obvinenému.

Z uvedeného je viac než zrejmé, že k vydání veci obvineným nedošlo, ale došlo k nezákonnej manipulácii s dôkazom, ktorý sa nachádzal vo vnútornom priestore motorového vozidla. Tento priestor bol síce neskôr prehliadnutý, ale bez toho aby na jeho prehliadku vydal príslušný vyšetrovateľ príkaz a príslušný prokurátor písomný súhlas. Keď policajt S. S. siahol svojou rukou do odkladacieho priestoru vozidla obvineného, keď premiestnil dve alumíniové guľôčky na sedadlo tohto

vozidla, už bez akýchkoľvek pochybností reálne fyzicky vstúpil do vozidla a realizoval jeho prehliadku, teda de iure prehliadku nebytového priestoru - motorového vozidla avšak bez príslušného príkazu. Uvedený právny zmätok, nesúlad spisovaných listín s ich originálmi a ich úplný nesúlad so skutočným stavom dokazuje, že v danej veci neexistuje zákonný podklad na prijatie záveru, že by našli nejaké drogy.

Záver súdu o tom, že na prehliadku motorového vozidla nie je potrebný príkaz je unikátne nesprávny a zjavne vybočujúci z rozhodovacej praxe súdov, tento záver súd ničím ani len neodôvodňuje a len bez bližšieho vysvetlenia naň ústavne nekomfortne poukazuje. V tomto smere predkladáme príkaz za prehliadku motorového vozidla z inej trestnej veci, aby bolo prezentované, že prax orgánov prípravného konania je na území SR rešpektujúca § 99 ods. 2 Tr. por. To, že na túto prax okresný súd vôbec nereaguje a tvári sa, že mu nie je známa, je zásadné, a len zvyrazňuje intenzitu do práv obvineného pri konaní o väzbe.

Navyše to, že dané ustanovenie nebolo v danej veci rešpektované a že obhliadka motorového vozidla obvineného sa vykonala bez príkazu na tento úkon a bez splnenia všetkých zákonných podmienok jeho vykonania dokazuje len to, že opäť ide o nezákonný dôkaz, a jeho výsledky sú len plodom otráveného stromu a ako také nemajú povahu dôkazu použiteľného v trestnom konaní. Na týchto dôkazoch nie je možné, postaviť ani výrok o vine na trestnom čine, ale ani výrok o prítomnosti väzobného dôvodu u obvineného.

Dôkaz: Príkaz OR PZ Kežmarok ORP-230/VYS-KK-2018 z 11.9.2018 z inej trestnej veci Obhajoba tiež poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR prezentovanú v jeho náleze č. III ÚS 522/2021-50 z 12.11.2021 vo svetle záverov ktorého niet akýchkoľvek pochybností o tom, že nielen väzba, ale celé trestné stíhanie obvineného S. H. je nenáležité a nepodložené. Už z týchto skutočností je viac než zrejmé, že nakoľko vecné dôkazy ktoré boli v danej veci zaistené, nespĺňajú kritériá zákonne získaných dôkazov postupom rešpektujúcim pravidlá vymedzené v Trestnom poriadku, ide o dôkazy ktoré nie sú a nemôžu byť podkladom pre zákonným spôsobom realizované trestné konanie nakoľko ide o plody chorého stromu. V tomto smere obhajoba poukazuje na nasledujúce, právne vety súdnej praxe - Rozsudok NS SR č. 4Tz 9/2006 (Zo súdnej praxe č. 5/2006, č. rozhodnutia 74). Dôkaz s podstatnou procesnou vadou je absolútne neúčinný. Za zákonný spôsob získavania dôkazu treba považovať aj splnenie formálnych - procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu. Dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu.

Z uvedeného je potom na mieste prijať aj závery o tom, že aj následne od týchto vecných dôkazov odvodzované dôkazné prostriedky sú len plodom otráveného stromu, ktoré nemôžu zhojiť dané právne lapsusy orgánov prípravného konania. Právo totiž nikdy nemôže stáť na neprávne. Na margo pokusu o argumentáciu, že na prehliadku motorového vozidla nie je potrebný príkaz, možno poukázať na to, že uznesenie Ústavného súdu SR č. ÚS 363/09 z 25.11.2009 nikdy neriešilo daný právny problém. Navyše treba prihliadnuť na obsah neskôr vydaného Nálezu Ústavného súdu SR (súdom spomínané rozhodnutie nie je nálezom, ale len uznesením) sp. zn. III. ÚS 172/2010 zo 7. decembra 2010, Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 98/2017 zo 7. marca 2018, zjednocujúce usmernením Krajskej prokuratúry Bratislava, ktoré bolo publikované dňa 2.8.2012 na Právnych listoch, ktorej závery úplne jednoznačne svedčia o nutnosti vydania príkazu na prehliadku motorového vozidla, bez ktorého je prehliadka nezákonný úkon, ale aj na rozsudok Vyššieho vojenského súdu Trenčín sp. zn. 5To/7/2007. Definícia iného priestoru podľa § 99 ods. 2 Tr. por. je úplne jednoznačná a neprípúšťa iný výklad než ten, že ním je aj vnútorný priestor vozidla, nakoľko ide o priestor verejnosti neprípustný.

Ak celá daná trestná vec stojí na takto neprocesne a nelegitímne produkovaných dôkazoch, potom ide o trestnú vec, ktoré zásadným spôsobom popiera právo na obhajobu, pretože na neprávne nemôže stáť právo všetky dôkazy odvodené od týchto „padôkazov“ sú len plodom otráveného stromu a nemôžu byť podkladom ani len na podanie obžaloby. Rozsah s povahou týchto zásahov do práva na obhajobu neguje potrebu trvania väzobného stíhania obvineného, a samé osebe preukazujú povinnosť prepustenie obvineného z väzby bez akejkoľvek náhrady väzby.

Vzhľadom k súhrnu všetkých vyššie uvedených okolností obvinený navrhuje, aby Krajský súd v Žiline sťažnosťou napadnuté uznesenie zrušil a prepustil obvineného na slobodu, resp. rozhodol o prepustení obvineného z väzby na slobodu za súčasného prijatia písomného sľubu obvineného alebo nariadenia dohľadu probačného a mediačného úradníka nad obvineným po jeho prepustení z väzby na slobodu prípadne aj za súčasného uloženia primeraných obmedzujúcich opatrení, resp. prijatia peňažnej záruky ponúkanej sestrou obvineného.“

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie prokurátora k sťažnosti obžalovaného S. H. a k jej odôvodneniu.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, potom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b), na základe sťažnosti preskúmal napadnuté výroky uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávě.

Sťažnosť proti uzneseniu súdu prvého stupňa je prípustnou v súlade s ustanoveniami § 83 ods. 1 Tr. por., § 185 ods. 1, ods. 2 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1 Tr. por. a v lehote stanovenej § 187 ods. 1 Tr. por., v spojení s ustanovením § 83 ods. 2 Tr. por.

Krajský súd sa stotožnil s výrokmi sťažnosťou napadnutého uznesenia okresného súdu.

Na tomto mieste krajský súd pripomína, s poukazom na obsah vyšetrovacieho a súdneho spisu, že po ukončení prípravného konania vedeného v trestnej veci obžalovaného S. H. na podklade uznesenia o vznesení obvinenia bola Okresnému súdu Námestovo dňa 10.8.2021 podaná obžaloba na S. H. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenej dobe, na presne nezistenom mieste, si neoprávnene zadovážil a následne, na presne nezistených miestach v okrese Tvrdošín, až do 21.30 hodiny dňa 19.2.2021, kedy bol pri Ulici Jesenského, v blízkosti domu číslo XXX, v obci Nižná, okres Tvrdošín, kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Tvrdošín, neoprávnene prechovával, naposledy v osobnom motorovom vozidle značky Toyota Rav 4, evidenčné číslo TS 615 BR, sušený rastlinný materiál zelenej farby v celkovej hmotnosti 10,707 g, kde časť uvedeného sušeného rastlinného materiálu zabaleného v alumíniových fóliách do dvoch guliek, po riadnom a zákonom poučení, dobrovoľne vydal členom hliadky Obvodného oddelenia PZ Tvrdošín a následne pri obhliadke miesta činu v motorovom vozidle bola nájdená sklenená fľaša, v ktorej sa v alumíniovej fólii nachádzala zabalená sušina rastlinného materiálu, pričom znaleckým skúmaním v Kriminalistickom a expertíznom ústave PZ Slovenská Ľupča bolo zistené, že zaistený rastlinný materiál - súkvetia rastliny rodu Cannabis - konopa označený ako stopa číslo 1/, 2/, 3/ má celkovú hmotnosť 10,707 g, kde stopa číslo 1/ - rastlinný materiál s hmotnosťou 4,891 g - obsahuje 16,4 % hmot. tetrahydrokanabinolu, stopa číslo 2/ - rastlinný materiál s hmotnosťou 4,904 g - obsahuje 18,2 % hmot. tetrahydrokanabinolu a stopa číslo 3/ - rastlinný materiál s hmotnosťou 0,912 g - obsahuje 12,1 % hmot. tetrahydrokanabinolu, ktoré množstvo predstavuje minimálne 21 bežných jednotlivých dávok drogy spôsobilých po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú podľa ustanovení Zákona číslo 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkov v znení neskorších predpisov, zaradené do I. skupiny omamných látok a tetrahydrokanabinol (THC) je zaradený do I. skupiny psychotropných látok a takto konal napriek tomu, že už bol za obdobný skutok odsúdený rozsudkom Okresného súdu Námestovo, spisová značka 6T/8/2014 zo dňa 24.6.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, spisová značka 2To/76/2014 zo dňa 22.10.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.10.2014.

Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4Tp/2/2021 z 21.2.2021, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tpo/11/2021 zo 17.3.2021 bol obvinený S. H. podľa § 87 ods. 2 Tr. por., z dôvodov § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. vzatý do väzby.

Uznesením Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/52/2021 zo dňa 31.8.2021 bol podľa § 238 ods. 4 Tr. por., § 72 ods. 1 písm. e) Tr. por. obžalovaný S. H. ponechaný vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Podľa § 79 ods. 3 Tr. por. súd zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. zamietol žiadosť obžalovaného o nahradenie väzby písomným sľubom. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol žiadosť obžalovaného o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Podľa § 81 ods. 1 Tr. por. zamietol žiadosť obžalovaného o nahradenie väzby peňažnou zárukou. Krajský súd v Žiline uznesením, sp.zn. 1Tos/85/2021 zo dňa 14.9.2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť obžalovaného S. H. zamietol, pretože nie je dôvodná.

Krajský súd na tomto mieste pripomína, že už celkom dvakrát podrobil revízií rozhodnutie súdu prvého stupňa o väzbe obžalovaného S. H. (sp.zn. 2Tpo/11/2021 zo 17.3.2021 a sp.zn. 1Tos/85/2021 zo 14.9.2021) a analýzou predloženého súdneho spisu po rozhodnutí krajského súdu zo 14.9.2021 nezistil také relevantné skutočnosti, ktoré by zásadným spôsobom odôvodnili zmenu názoru krajského súdu na existenciu dôvodov väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. u obžalovaného S. H., ako i záver o neprijateľnosti procesných prostriedkov na nahradenie väzby obžalovaného S. H..

Krajský súd zistil, že na základe doposiaľ zadovážených dôkazov možno považovať trestné stíhanie obžalovaného S. H. za dôvodné. Po splnení prieskumnej povinnosti nadriadený súd, rovnako ako okresný súd, dospel k záveru, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tento spáchal obžalovaný S. H.. Podľa názoru krajského súdu materiálne podmienky väzby obvineného sú v súčasnom štádiu trestného konania preukázané, pričom tento názor vychádza z dôkazov, ktoré boli doposiaľ zabezpečené v prípravnom konaní a v konaní pred súdom sú súčasťou vyšetrovacieho a súdneho spisu, ktorý bol predložený súdu. Z obsahu spisu je zrejmé, že obžalovaný spáchanie skutku v celom rozsahu popiera. Aj napriek uvedenému krajský súd v tomto štádiu trestného konania totožne s okresným súdom konštatuje dôvodnosť podozrenia obžalovaného zo spáchania stíhaného skutku, ako jednej zo zákonných podmienok pre väzobné stíhanie obžalovaného. Dôvodnosť podozrenia obžalovaného vyplýva predovšetkým z výpovedí priamych svedkov S. S.a a S. O., ktorí v rámci svojich výpovedí popísali priebeh skutku.

Aktuálne krajský súd konštatuje len dôvodnosť podozrenia obžalovaného zo spáchania stíhaného skutku. Rozhodnutie o vine či nevine obžalovaného však bude predmetom ďalšieho dokazovania v prebiehajúcom trestnom konaní, pričom orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech.

Okrem uvedeného podozrenia, ako jedného z predpokladov vzatia obvinenej osoby do väzby, je v posudzovanej veci v súčasnom štádiu trestného konania splnená aj ďalšia podmienka väzobného stíhania obžalovaného S. H., a to existencia väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Nadriadený súd zistil, že okresný súd vo veľmi podrobnom odôvodnení napadnutého uznesenia vyčerpávajúcim spôsobom popísal skutkový stav, ktorý bol podkladom pre jeho záver o trvaní dôvodov väzby, pričom hodnotil dôkaznú situáciu na podklade všetkých dôkazov, ktoré boli v priebehu doterajšieho trestného konania zabezpečené. V dôvodoch uznesenia sa zaoberá aj dôvodmi obžalovaného S. H., ktoré uviedol vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby. Dôvody napadnutého uznesenia sú zrozumiteľné a dostatočne logické, presvedčivé a vychádzajú zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Nadriadený súd opakovane pripomína, že v dvojnásťkrátom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa nadriadenému súdu nezostáva v podstate nič iné, len v podrobnostiach poukázať na dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie. Podrobné dôvody uznesenia okresného súdu si krajský súd v plnom rozsahu a bez výhrad osvojuje.

Podľa názoru krajského súdu je nesporné, že okresný súd vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil svoje argumenty, ktoré sa vzťahujú na dôvody žiadosti obžalovaného S. H. o prepustenie z väzby, a neponechal bez povšimnutia žiaden z dôvodov.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný S. H. sa nestotožňuje s doterajším spôsobom zabezpečovania dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní a nestotožňuje sa s právnymi argumentmi vyšetrovateľa, prokurátora a okresného súdu, bez ďalšieho neumožňuje záver o arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré bolo napadnuté sťažnosťou obžalovaného S. H..

Krajský súd v súčasnom štádiu trestného konania v trestnej veci obžalovaného S. H. nemá žiaden dôvod meniť svoje predchádzajúce skutkové a právne názory vyjadrené v uzneseniach zo 17.3.2021 a 14.9.2021 tak vo vzťahu k existencii dôvodov väzby, ako i vo vzťahu k možnosti nahradiť väzbu obžalovaného S. H. písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou. Na svoje skutkové i právne argumenty, ktoré sú uvedené v uzneseniach zo 17.3.2021 a 14.9.2021, odkazuje krajský súd aj v tomto rozhodnutí, keď aktuálne výsledky analýzy vyšetrovacieho a súdneho spisu nedávajú krajskému súdu podklad pre zmenu svojich doterajších názorov, ale naopak, utvrdzujú ho v presvedčení, že existujú dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. a nie sú splnené zákonné podmienky pre nahradenie väzby písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou v prípade obžalovaného S. H..

Krajský súd si je vedomý významu osobnej slobody jedinca ako jedného z základov demokratickej spoločnosti, a preto zdôrazňuje, že väzba je výnimočným opatrením. Napriek všetkým týmto skutočnostiam je podľa názoru súdu naďalej daný dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. u obžalovaného S. H.. Podozrenie, že obžalovaný S. H. je páchatelom skutku, pre ktorý bolo pôvodne vznesené obvinenie, sa zvýraznilo natoľko, že bola na obvineného podaná obžaloba. Priebeh hlavného pojednávania, ktoré sa konalo 10.11.2021, a procesne účinné dokazovanie, ktoré bolo v priebehu označeného hlavného pojednávania vykonané súdom prvého stupňa, nezmiernili podozrenie zo spáchania žalovaného skutku obžalovaným S. H. do takej miery, aby mohol krajský súd konštatovať, že dôvody väzby u obžalovaného S. H. pominuli.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj rozhodnutie okresného súdu v tej časti výroku napadnutého uznesenia, ktorým u obžalovaného S. H. nenahradil väzbu písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka alebo peňažnou zárukou. Krajský súd si v plnom rozsahu osvojuje argumenty súdu prvého stupňa, ktorými odôvodnil svoj názor o tom, že procesné prostriedky nahradenia väzby - písomný sľub, dohľad probačného a mediačného úradníka a peňažná záruka u obžalovaného S. H. nie sú v súčasnom štádiu konania spôsobilé nahradiť jeho väzbu. Argumenty súdu prvého stupňa v odôvodnení v časti výroku rozhodnutia, ktorým väzba nebola nahradená procesnými prostriedkami, sú dostatočne presvedčivé, jasné, výstižné a krajský súd k nim nemá čo dodať.

Zásah do osobnej slobody v podobe jej obmedzenia musí mať svoj jednoznačný základ vo výrokovej časti súdneho rozhodnutia, s ktorou zákon spája právne účinky, a musí sa odzrkadliť aj v samotnom odôvodnení. Podľa názoru krajského súdu prepustenie obžalovaného z väzby na slobodu aj po zohľadnení účinkov písomného sľubu, dohľadu probačného a mediačného úradníka a peňažnej záruky, by výrazne zvýšilo riziko zmarenia účelu trestného stíhania práve pokračovaním v páchaní trestnej činnosti. Nahradenie väzby obžalovaného písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka, a to aj za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení a peňažnej záruky, s poukazom na charakter trestnej činnosti, jej opakovanie a tiež s poukazom na osobu obžalovaného sa javí v danom prípade ako absolútne nedostatočné. Ako už bolo v predchádzajúcich rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu konštatované v súvislosti s existenciou dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. u obžalovaného, aj naďalej tu hrozí riziko z pokračovania protiprávneho konania obžalovaného. Z registra trestov na obžalovaného možno vysloviť záver, že obžalovaný je osobou so sklonsmi k páchaniu trestnej činnosti. Aj vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia možno dôvodne konštatovať, že doposiaľ uložené tresty (vrátane nepodmienečného trestu odňatia slobody) si u obžalovaného nespĺnili svoj účel a nevedli k jeho prevýchove a náprave. Pri hodnotení

osoby obžalovaného tiež treba prihliadnuť aj na tie odsúdenia, ktoré už má zahladené, nakoľko fikcia neodsúdenia nič nemení na fakte, že obžalovaný predmetné skutky v minulosti spáchal a nevedol riadny život. U obžalovaného boli zaistené omamné a psychotropné látky v rozsahu prevyšujúcom 10-násobok obvyklej jednorazovej dávky na použitie pre osobnú spotrebu. Zadovažovanie a prechovávanie drog predstavuje vysoko spoločensky nebezpečné protiprávne konanie. Spoločenskú nebezpečnosť konania obžalovaného podčiarkuje aj skutočnosť, že v minulosti už bol odsúdený za totožnú drogovú trestnú činnosť. Existuje teda dôvodné podozrenie, že obžalovaný v takomto protiprávnom konaní bude pokračovať aj po prípadnom prepustení z väzby na slobodu. Vznik takejto situácie potom nie je dostatočne spôsobilý eliminovať písomný sľub, dohľad probačného a mediačného úradníka nad obžalovaným, a to ani za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení, či prijatie peňažnej záruky. Osoba obžalovaného ani krajskému súdu nedáva dostatočnú záruku, že obžalovaný by bol z dlhodobejšieho hľadiska schopný dodržať písomný sľub, uložené podmienky pri prípadnom prepustení na slobodu a viesť riadny život, či dodržať podmienky prijatej peňažnej záruky. Tieto skutočnosti sú dôvodom pre krajský súd, ktorý bráni záveru o tom, že procesné prostriedky, a to písomný sľub, dohľad probačným a mediačným úradníkom a peňažná záruka budú spôsobilé v súčasnom štádiu konania nahradiť účel väzby obžalovaného S. H.. Obžalovaný uvádza, že skutočnosť, že už bol odsúdený za totožnú trestnú činnosť, mu nemožno pričítať dvakrát, teda aj ako kvalifikačný znak skutkovej podstaty a tiež ako dôvod väzby. K týmto úvahám obžalovaného v podanej sťažnosti krajský súd len stručne uvádza, že nemajú logické opodstatnenie.

Procesné prostriedky na nahradenie väzby, ktoré sú zakotvené v príslušnom právnom predpise (Trestný poriadok), zákonodarca súdu len ponúka, ale zo žiadneho ustanovenia nevyplýva, že konajúci sudca pre prípravné konanie, resp. súd je povinný nahradiť väzbu niektorým z procesných prostriedkov, ktorý pripúšťa Trestný poriadok.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa skutkového charakteru, tieto budú predmetom ďalšieho dokazovania. V súčasnom štádiu trestného konania tieto námietky nemôžu spôsobiť prepustenie obžalovaného z väzby na slobodu.

Obžalovaný vo svojej sťažnosti hodnotil doposiaľ vykonané dôkazy a obšírnym spôsobom prezentoval svoju verziu hodnotenia dôkazov s tým, že obžalovaný je nevinný. Zmyslom rozhodnutia o väzbe (v tomto prípade rozhodnutia o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu) nie je rozhodovať o vine obžalovaného. Pre pozitívne rozhodnutie o zamietnutí žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu stačí dôvodnosť podozrenia, že skutok sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho obžalovaný. Z tohto uhla pohľadu sťažnostné argumenty obžalovaného sú len iným hodnotením zisteného skutkového stavu, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie okresného súdu, so záverom popierajúcim spáchanie skutku, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba. V súčasnom štádiu konania tieto argumenty nie sú, podľa názoru krajského súdu, spôsobilé zvrátiť stavu veci a zákonu zodpovedajúci výrok napadnutého uznesenia, ktorým bol ustálený dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú odkazuje sťažovateľ vo svojej sťažnosti, je krajskému súdu dostatočne známa a nie je toho názoru, že rozhodnutie okresného súdu napadnuté sťažnosťou je v rozpore s judikatúrou špecifikovanou v dôvodoch tejto sťažnosti.

Námietky obžalovaného o prílišnej tvrdosti trestnej zodpovednosti za tzv. drogové trestné činy v podmienkach Slovenskej republiky a poukaz na zahraničné právne systémy sú v danom prípade irelevantné a nemôžu spôsobiť prepustenie obžalovaného z väzby na slobodu. S uvedenými výnimočnými okolnosťami prípadu sa bude zaoberať okresný súd na hlavnom pojednávaní, resp. pri inom procesnom postupe.

Pokiaľ sťažovateľ upozorňuje na iné medializované prípady, v ktorých všeobecné súdy pri väzbe pri drogovej trestnej činnosti využili procesné prostriedky a väzbu nahradili, krajský súd rovnako konštatuje, že okresný súd, a takisto aj krajský súd, nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov v iných trestných veciach a že každý jeden prípad sa posudzuje prísne individuálne.

K sťažnostnej námietke obžalovaného k údajným priesťahom v konaní krajský súd uvádza, že analýzou predloženého súdneho spisu krajský súd zistil, že súd prvého stupňa v trestnej veci obžalovaného S.

H. koná plynulo, bez prieťahov, o čom svedčí zápisnica o hlavnom pojednávaní, ako i postup súdu mimo hlavného pojednávania. Tieto skutočnosti sú významným a dostatočným dôvodom pre držanie obžalovaného S. H. vo väzbe, pričom samotná dĺžka väzby od 19.2.2021 nie je neprimeraná, vzhľadom k tomu, že kompetentné orgány pristupujú k veci s osobitnou starostlivosťou (pozri nálezh Ústavného súdu SR III. ÚS 79/02 z 21.8.2002). Krajský súd považuje za významné zdôrazniť, že osobitná rýchlosť pri posudzovaní prípadu, na ktorú má osoba držaná vo väzbe právo, nemôže byť na ujmu úsilia sudcu plniť svoju úlohu s patričnou starostlivosťou (pozri rozhodnutie ESLP vo veci W. proti Švajčiarsku, 1993). Z faktov, ktoré vyplývajú z vyšetrovacieho a súdneho spisu, možno konštatovať, že o väzbe obžalovaného S. H. sa koná s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Krajský súd nezistil ani prieťahy v konaní orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu prvého stupňa v merite veci.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného ku kvalite podanej obžaloby, procesným pochybeniam orgánov činných v trestnom konaní, vecnej nepríslušnosti vyšetrovateľa PZ a záverečného preštudovania spisu, treba uviesť, že námietky skutkového a právneho charakteru budú nesporne v rámci trestného konania preverované súdom v rámci kontradiktórneho procesu ako súčasť obhajoby obžalovaného. Krajský súd nie je oprávnený v tomto štádiu zrevidovať podanie obžaloby, či dokonca zaujímať záväzné stanovisko k dôvodnosti prebiehajúceho trestného stíhania. Tým by neprípustne zasahoval do právomoci a pôsobnosti okresného súdu, a to i napriek tomu, že dôvodnosť ďalšieho trvania väzby, opretú o existenciu niektorého z väzobných dôvodov, nemožno preskúmať bez pohľadu na povahu stíhaného skutku, priebeh dokazovania na hlavnom pojednávaní a postoj obžalovaného k nemu, pretože väzba nemôže existovať sama osebe, ale iba v závislosti na obvinení z konkrétneho trestného činu. Napokon, k výhradám obžalovaného ku kvalite podanej obžaloby, procesným pochybeniam orgánov činných v trestnom konaní, vecnej nepríslušnosti vyšetrovateľa PZ a záverečného preštudovania spisu sa vyjadril okresný súd vo svojom odôvodnení.

Krajský súd však musí skonštatovať, že v danom štádiu trestného konania existujú dôvodné pochybnosti o zákonnosti a správnom postupe po odovzdaní veci vyšetrovateľovi PZ, ktorý aj napriek tomu, že disponoval informáciou o dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu, si nezabezpečil súhlas prokurátora na vykonanie prehliadky iných priestorov v zmysle § 101 Trestného poriadku. Miesto tohto zákonného postupu však vykonal len obhliadku vozidla, pri ktorej bolo bola zaistená stopa č. 3, a to sklenený pohárík s kovovým uzáverom, vnútri alumíniová fólia s obsahom sušeného rastlinného materiálu zelenej farby s hmotnosťou 0,912 g. Za takto zisteného skutkového stavu existujú jedine pochybnosti o zákonnosti získania stopy č. 3. Tieto pochybnosti však bude potrebné objasniť v konaní pred okresným súdom a takisto bude potrebné bližšie objasniť zákonnosť zabezpečenia tohto dôkazu (stopa č. 3). V aktuálnom štádiu trestného konania je dokazovanie len na jeho začiatku, pričom bolo vykonané len jedno hlavné pojednávanie. Doposiaľ neboli vykonané dôkazy ohľadom zákonnosti zabezpečenia dôkazných materiálov, kde sa predbežne javí nezákonnosť získania tohto dôkazného materiálu vo vzťahu k stope č. 3, teda pri vykonaní obhliadky miesta činu. Predpokladaná čiastočná nezákonnosť získania jedného z dôkazov však nie je spôsobilá odôvodniť prepustenie obžalovaného z väzby, nakoľko dôvodnosť trestného stíhania (minimálne vo vzťahu k prvým dvom zaisteným stopám) a dôvody väzby sú stále dané. Zároveň tiež treba uviesť, že aj za prípadného vyslovenia nezákonnosti získania dôkazného materiálu, a to stopy č. 3, by nemohlo dôjsť k zmene právnej kvalifikácie skutku.

Zo zásady prezumpcie nevinu nevyplýva zákaz, aby s tým, proti komu sa vedie trestné konanie, nebolo možné zaobchádzať ako s obvineným; obvinený je povinný strpieť určité obmedzenia akými sú napríklad väzba a iné. Rôznorodé zákonné obmedzenia a opatrenia, ktoré po obvinení je povinný strpieť, resp. rešpektovať, však nenarušujú zásadu prezumpcie nevinu, keďže ich účelom nie je ani zistenie a ani vyhlásenie viny obvineného, t.j. nahradenie právoplatného odsudzujúceho rozsudku súdu.

Väzbu je nutné vnímať ako inštitút trestného procesu znamenajúci obmedzenie osobnej slobody trestne stíhanej osoby, ktorý sa vyznačuje tým, že napomáha dosiahnutiu účelu trestného konania, a to v podobe či už znemožnenia obvinenému vyhnúť sa trestnému stíhaniu, zabránenia v marení objasňovania dôležitých skutočností alebo zabránenia v pokračovaní trestnej činnosti.

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, nadriadeným súdom neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného okresným súdom, ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd sťažnosť obžalovaného S. H. zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.